

GIADA FERVERE – HALÁLFALÓ KÖNNYSZIVÁRVÁNY

*Nem öli ártalom, Nem szennyezi bűn;
Beleciterázik a szív is, mely Érzi:
E Nemes-Adomány Fentről jó!
Közvetítő-csoda bűbajos pátosza,
Mely nyesett-lelkeket forraszt.
Kriszre tákol játszóházat;
Sebben fogant bűvölete:
Friss-Gyümölcsöket fakaszt.
Nincs benne idő se táv
- Nem fejt tudomány.
Holdatlan Márvány, mely Sötétbe is szilárd:
Balsorsra épült Halálfaló Könnyeszivárvány.
Földi-lomokba magát nem mérő,
Fals-bálványimádatra nem éhező;
Nem szólja mit gömblakó kíván
Nem esdekel hízolgve kegyekér'...
Koholmányos-mesebeszéd el nem éri,
Mételyező-maszlaggal:
Nem alkuszik. Végbe szóló szerelmi történet:
Mi Hű katonákat farag.
Nem korbácsol üzérként,
Transzba hív ha fárad a szív.
Magasabb rendű terve : Az élet felett lakik.
Nála békére lelsz; Időtlen-kertjében áldást nyersz.
Rejtély övezi; Viharok zordsága fentebb emeli;
Fantázia-csap: mely Megnyitja a Lehetetlen kapuit!
Nem nyírja kudarc, égisz-szárnyakat ad.
Még A halált is kivicceli.
Szív-Szolga munkája: Örök-érvényű ígéret marad;
Ereje lemossa a rágalom mocskát,
Rögös szakasza igazságért kiált!
Sors-misztikuma fékezi kártékony karabélyát.
Elsőprő fénye Egymaga felégeti a világ-mocskát.
Gyöngédség a gyökere: Mely a betont is átdöfi.
A törékenységek: E fényküldött élet szuvenír-grátisza,
Odaszentelt lélek Magányos Szabadsággharca.
E jutalmat; a Viszontagság emel magasba.
Deviáns Oltalom;
Föld-kincsek nélküli Mennyei Birodalom,
Biztos pajzs mely Átvisz a napon,
S minden mélabút délszínre fakaszt.
Csapás hamviból Örömet sarjaszt;
Szikrázó napfénye lényeket láttat;
Ezüsféher kegye korom-porban csillan.
Erős vár: mely nem vehető ostrom alá...
Éjfeketének Sugárzón eleven-izzó lámpása,
Foghatatlan-varázslatnak Alfa és Ómegája.
Becsés-Látomás egének Angyal-elhívója.
Időtálló-kő, mely szürkén hasad: de Múlhatatlan!*

Beléd költözött fékevesztett kitörő,
Mely jajság útján galamblélekkel ékesít.
Igazsága tiszta mint az Artézi víz;
Tisztessége mint az irdatlan ár.
Tekintélyét önkény-surranója : el nem tiporja!
Hű-komornyika: Lobbanékony-túláradó,
Gáttalanul szenvedélyes, Sérülékeny-kölyökszív;
Mely Ezer fokon ég: Így fürgébben elenyész'...
S Vigyázz: Az önkívület vész!
Üvöltő lángji csak távolról szép,
A közelében minden élő pernyévé lesz.
Gyökét több zónán futtatja;
E hangos világban: A csönd az igaza!
Nevével sokan takaróznak;
De a való nem kelt önricsajt:
Öntudatlan szórja fényét.
A lármás-kirakat: csak becstelen-porhintés.
Érdek-szülte mesterségük,
Jó-éltükkel együtt foszlik szét.
Szigorú-magja az alázat;
A művész: Adatra gondolva elveszti érzékét!
Nem önhasznú ténykedés;
Önzetlen-Küldetés.
Elvisel éhséget,fagyot, pokoljárta-hullámot,
Óriás lélek-puttonyt, mely pislantással mélybe taszít.
Ő választ téged, Mindig szól; de sose kér!
Nem rontja föld-rang, se ember-beszéd;
Erős Jelleme: a Tényáttörés.
Önmagáért beszél;
Égésnyomból bont szirmokat, A tisztán győzött ék.
Angyali-segedelem; Ad s nem elvesz;
Gyógyít, s nem pusztít...
Könnyekből párolog szivárványt,
Termése: a halált is megeszi.
Magasztos-Renomé, mely gyermetegül-mészfehér.
Az Értő becsüli; a közöny: gyötri...
Nem kell emelni: saját Méltósága védi!...
A Halhatatlan Művészet Örök Rózsája,
Mely Gyönyör-tüskéivel a világot is Elemészi!